

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνοτάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ἀπρησίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
*Ἐσωτερικοῦ	*Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησια δε. 8.—	Ἔτησια φρ. 20. 10.—
Ἐξάμηνος . . . > 4,50	Ἐξάμηνος . . . > 5,50
Τετμήνηνος . . . > 2,50	Τετμήνηνος . . . > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τήν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωκτόρων Ἑσώτερ. λ. 10. Ἐξώτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀ.φ. 88, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος Ἐν Ἀθήναις, 6 Αὐγούστου 1916 Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 36

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

—Καί όμως...

Ὁ κ. διευθυντής δὲν ἄρισε τὸν Ἀλβαράδο νὰ τελειώτῃ τὴν φράσι του. Σηκώθηκε καί, δείχνων τὴν πόρτα, τοῦ εἶπε καθαρά:

—Φθάνει, κύριε! *

Ὁ Βραζιλιανὸς ἔγεινε κατακόκκινος, ἔπειτα ἐχλώμιασε, καί ἡ Κολέττα ἐνόμισε δι τὴν ὥρα δὴ θὰ ὤρμυσε κατὰ τοῦ ἀγενοῦς, ποῦ ἐτόλμησε νὰ τοῦ δείξῃ τὴν πόρτα. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχαν μπὴ μέσα δύο ὑπηρετές, ὁ κτηματίας, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἄρπαξε τὴν Κολέττα ἀπὸ τὸ χέρι καί μὲ μεγάλα θυμωμένα βήματα, βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές τοὺς ἀκολούθησε, γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν καγγελόπορτα νὰ φύγουν.

Ἡ Κολέττα τότε παρετήρησε, ὅτι μ' ὅλο του τὸ θυμὸ, ὁ Βραζιλιανὸς, φεύγων, ἐκώταζε προτεκτικὰ γύρω του, τόσο στὸ σπιτί, ὅσο καί εἰς τὴν αὐλὴν ποῦ ξαναπέρασαν, γιὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐξοδὸν. Ἦταν φανερό, ὅτι ἤθελε νὰ χεράξῃ καί νὰ κρατήσῃ εἰς τὴν κινήν του τὴν διαίρεσι τοῦ καταστήματος...

Ἄμα βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν Λευκὴ Οἰκίαν, —ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς βαρεῖας καγγελόπορτας, ποῦ τὴν ξανάκλεισε καλὰ ἀπὸ πίσω τοὺς ὁ θυρωρός, —ἡ Κολέττα, ποῦ μὲ μεγά-

λο κόπο κρατιοῦνταν ὡς τώρα, ἐξέσπασε. —Ὅττε λοιπὸν μᾶς ἐδιώξαν! ἐφώναξε. Ἄφιστε σεις, ὁ μεγάλος καί δυνατός, νὰ σᾶς μεταχειρισθῇ ἐτσι ἐκαίνῃ ἢ μαίμου!.. Καί ὁ Ἐρρίκος θὰ μείνῃ αἰωνίως φυλακισμένος ἐκεῖ-μετά; —Ἐννοια σου, ἀποκρίθηκε ὁ Βραζι-

λιανὸς μὲ φωνὴ ποῦ ἔκρεμε ἀπὸ θυμὸ ἔννοια σου κι' ὁ Ἐρρίκος τὴν ἔχει καλὰ. Ἐκεῖνος ποῦ ἐδιώξε τὸν Ζοζέ ντὰ Σίλβα ντ' Ἀλβαράδο, θὰ τιμωρηθῇ. Θὰ ἰδῆς, μικρὴ μου, θὰ ἰδῆς! Καί μὲ μεγάλα βήματα, ὁ Βραζιλιανὸς ὤρμησε πρὸς τὸ δάσος, ὅπου τὸν ἐπερίμενε ἡ ἀκολουθία του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ Ἀλβαράδο εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρο.

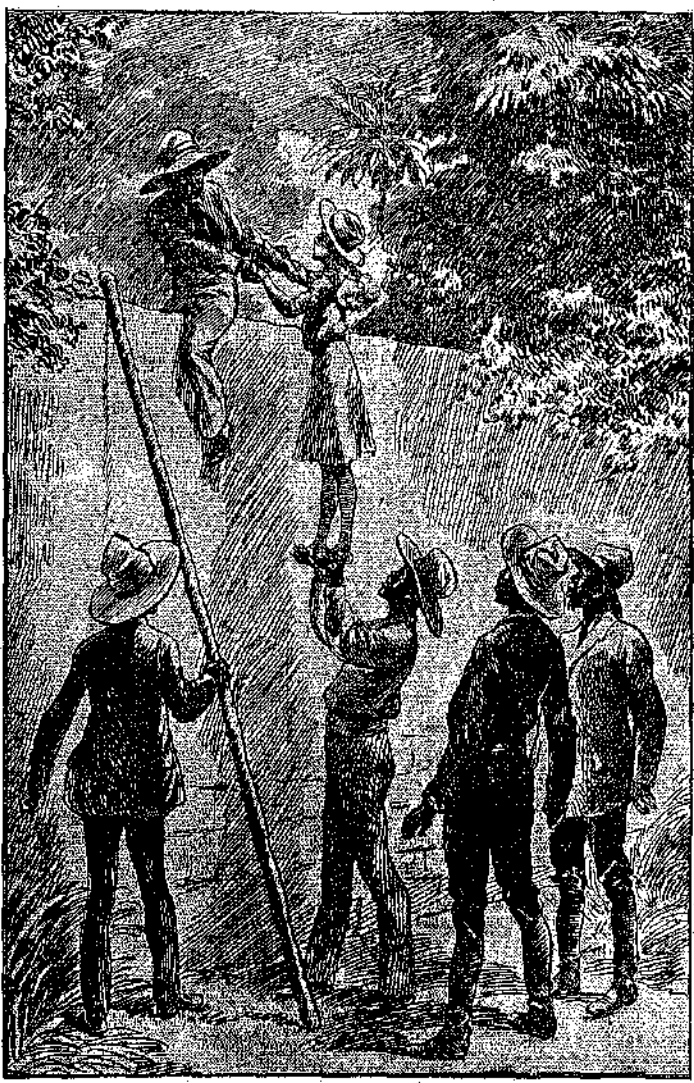
Αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐπρόκειτο νὰ κυριευθῇ ἡ Λευκὴ Οἰκία ἐξ ἐρόδου. Καί ὁ κτηματίας κατέστρωσε τὸ σχέδιο παρρηΐα.

Μετὰ τὴν προσβολὴν ποῦ τοῦ ἔγινε, δὲν εἶχε πιά τὸν παραμικρὸν διαταγμὸν ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βία, ὅπως τῶκανε κι' ὡς νὰ κατακτήσῃ τὸ παρθένο δάσος, ἐναντίον τῶν ἀγρίων καί τῶν θηρῶν ποῦ τοῦ τὸ ἀφοσθητοῦσαν.

Ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴν Κολέττα, ἔφθασε σὲ λίγα λεπτά, ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἀφίστη τοὺς μαύρους του. Εἶχε νικτωσῆ καλὰ καί, ὅταν βρέθηκαν μέσα εἰς τὰ πυκνὰ δένδρα, ἡ Κολέττα ἀπόρησε καί ἀνησυχῆσε ποῦ δὲν ἀκούετο ὁ παραμικρὸς θόρυβος εἰς τὸ σκοτάδι.

—Μὰ δὲν εἶνε ἔδῳ οἱ δοῦλοί σας; ρώτησε σιγὰ τὸν θετὸν τῆς κατέρα.

Ἄλλ' αὐτὸς τότε σφύριξε καί ἀμέσως, πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους, πετάχθησαν οἱ πιστοὶ μαῦροι. Καί ἄμα τοὺς εἶδε ὅλους μαζεμένους, τοὺς ἀνεκοίωσε τὸ σχέδιόν του.



*Ἡ Κολέττα βρέθηκε ἀναισθημένη... (Σελ. 286, στ. γ'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 278.

— Παιδιά, τους είπε, πρέπει να μπου-
με ε' εκείνο εκεί το σπίτι, που φαίνονται
από δω οι άσπροι του τοίχου. Το βλέ-
πετε;... Σας είδοποιώ όμως, ότι είναι
καλά κλεισμένο και φυλάγεται καλά.
"Αν οι μαύροι ήταν λιγώτερο συντοί,
λιγώτερο έμπειροι σε τέτοιες τολμηρές
επιχειρήσεις, θάπαντοῦσαν στον κύριό
τους μ' ένα βροντόφωνο, «ούρρά», γιατί

σαν, για να της αναγγείλουν την επι-
τυχία.
"Αλλά η Κολέττα με κανένα τρόπο
δεν θέλησε να το παραδεχθῆ.
— Δὲν μὲν ὑποσχέθηκατε νὰ μὲ πά-
ρατε και μὲνα; ἔλεγε στὸν 'Αλβαράδο'
ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μείνω μόνη μου στὸ
ξενοδοχεῖο. Θάρθῶ μαζί σας.
— Μὰ παιδί μου, εἶνε επικίνδυνο...



«Μὰ γιατί εἶνε επικίνδυνο, θέλω κ' ἐγὼ νάρθῶ!...» (Σελ. 286, στ. 6')

ἤξεραν καλά, ὅτι θὰ τοὺς ἐπλήρωσε γεν-
ναία τὴν ἀφοσίωσι. 'Αλλά περιωρίστη-
καν νὰ τὸν τριγυρίσουν και, με τὰ γε-
λαστά τους πρόσωπα, με τὰ ἐπιδοκιμα-
στικά τους νεύματα, νὰ τοῦ δείξουν, ὅτι
ἦταν ἔτοιμοι γιὰ ἔλα.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν προθυμία
τους, ὁ 'Αλβαράδο ἐπρόσθεσε:

— Ἄν ἐπιτύχετε, θὰ πάρῃ καθένας
σας πεντακόσιες χιλιάδες ρέις, ὅταν θὰ
γυρίσωμε στὴ φαζέντα.

Ὁ ἐνθουσιασμός ἦταν τώρα τόσο με-
γάλος, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ κουνουθοῦν και
χειροκροτήματα στὴ σιωπὴ τῆς νυκτός...

Ὁ ἀρχηγὸς ἐμοίρασε κατόπι τοὺς
ρόλους στὸς ἀξίωματικούς του: στὸν γί-
γαντα Τῶμ και στὸν πανούργου 'Ανρική.
Τὸ στράτευμα θὰ ἐχωρίζετο σὲ τρία
μέρη και καθένα θὰ ἐξέβαινε στὴ Λευκὴ
Οἰκία ἀπὸ δρόμον ἄλλο. 'Ἐπειτα πάλι
θὰ ἐνώνετο κοντὰ εἰς τὸ περιτείχιμα, εἰς τὴν
πύλιν ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὸ κτίριο γωνία.

Ἡ ἐξοδος δὲν θάρχιζε πρὶν ἀπὸ τὰ
μεσάνυχτα, γιατί ἔπρεπε πρῶτα νὰ κοι-
μηθοῦν ὅλοι στὸ φρενοκομεῖο. Θὰ ὑπερ-
πηδοῦσαν τοὺς τοίχους. Τρεῖς μαῦροι θὰ
ἐπιαναν τὸν θυρωρό. 'Αλλοὶ ἐπὶ τὰ θὰ
περικύκλωναν τὸ σπίτι. Καὶ ὁ 'Αλβα-
ράδο με τοὺς ἐπιλοίπιους θὰ ἔκανε εἰσβολὴ
εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Διευθυντοῦ.

Ἄφου καταστρώθηκε ἔτσι τὸ σχέδιο,
ὁ κτηματίας εἶπε εἰς τὴν Κολέττα, ὅτι
θὰ τὴν πῆγαινε εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου
εἶχαν γευματίσῃ ἐκεῖ θὰ ἔπεστε νὰ
κοιμηθῆ ἡσυχά, ὡς ποῦ θὰ τὴν ξυπνοῦ-

— Μὰ γιατί εἶνε επικίνδυνο, θέλω
κ' ἐγὼ νάρθῶ!... τί ἐνομιλάτε; πῶς ἡ
Κολέττα εἶνε καμμιὰ δειλή, και θὰ
πάῃ νὰ κἀνῃ νάνι, τὴν ὥρα ποῦ θὰ
κινδυνεύετε σεῖς τὸ πετοί σας, για νὰ
τὴν εὐχαριστήσετε;... Ποτέ, ποτέ!... Δὲν
θὰ σ' ἐγκαταλείψω σὲ τέτοια σιγή, ἀ-
γαπητέ μου μπαμπά!

Ὁ 'Αλβαράδο συγκινήθηκε και, κατὰ
τὴ συνήθειά του, ὑποχώρησε.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε, θάρθῃς. 'Αλλά
πρόσεξε, θὰ μάκουσι!

— Σὲ ὅλα, σὲ ὅλα! ἐφώνασε
χαρούμενη ἡ Κολέττα.

'Ἐπρεπε νὰ περάσουν
δύο ὥρες, για νὰ ξεκι-
νήσουν.

Ἡ Κολέττα ἐκάθησε
σὲ κάτι ρούχα ποῦ τῆς
εἶχαν στρώσει, κάτω
ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δά-
σους. Οἱ μαῦροι ἔγει-
ναν πάλι ἀφαντοὶ εἰς τοὺς
κρυφάνες τους, για νὰ
ξανακοιμηθοῦν. Κι' ὁ
'Αλβαράδο, ἀνήσυχος,
ἔσουλαταρτίεσε κ' ἐσουλ-
λογίζετο τὸ σχέδιό του.

Τότε ὁ 'Ανρική ἐ-
πῆγε νὰ κάμῃ συντρο-
φία εἰς τὴν Κολέττα. Ἐ-
βγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη
του μιὰ μικροσκοπικὴ
τράπουλα κ' ἐπρότεινε
εἰς τὴν μικρὴ Παριζιάνα «Οἱ μαῦροι βυθίζουν εἰς ἀνοικτὰ στόματα τους...» (Σελ. 287, στ. 6')

νὰ τῆς ρίξῃ τὰ χαρτιά. Αὐτὴ τὸ δέ-
χθηκε με χαρὰ κι' ὁ Πορτογάλλος, εἰς
φῶς ἐνὸς μικροῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ
τῆς τσέπης, ἀράδιασε χάμω τὰ τρα-
πουλόχαρα κ' ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ τὴν
τύχη τῆς, με μιὰ ἐξυπνάδα και ται-
δρότητα μοναδική. Ἔτσι πέρασε ἡ ὥρα
και ἡ Κολέττα ἐξέβασε εἰς τὰ μεσάνυχτα
χωρὶς νὰ νυστάξῃ και χωρὶς νὰ ἐκ-
νευρισθῆ.

Ὁ 'Αλβαράδο ἔδωσε τότε τὸ σύν-
θημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ μικρὸ
στράτευμα ἦταν μαζεμένο κάτω ἀπὸ
τὸν τοῖχο, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀναιθῆ,
για νὰ μῆ εἰς τὴ Λευκὴ Οἰκία.

Ἄφου τὸν ἐμέτρησε με τὸ μάτι, ὁ
'Ανρική εἶπε λίγα λόγια εἰς αὐτὸν
τοῦ Τῶμ.

'Αμέσως αὐτὸς ἐπῆγε κ' ἐξερίσσε
ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος δύο κορμούς,
μακροὺς πέντε ἕξη μέτρα, κ' ὅση ἐκ-
κολία θὰ ἐπαίρνε τὸ μπαστοῦνι του ἀπὸ
τὸ πορτομαντώ. Οἱ κορμοὶ αὐτοὶ
στηρίχθηκαν ἄρθοι στὸν τοῖχο σὰ σκά-
λες, και ἡ ἀνάβασις ἄρχισε. Δὲν ἦταν
παρὰ ἕνα παιγνιδάκι, για τοὺς ἀνθρώ-
πους ἐκείνους, τοὺς γυμνασμένους σὲ
ὄλα. Ἐπρόκειτο ἕμως νὰναιθῆ και ἡ
Κολέττα. Κ' ἐνῶ ἡ μικρὴ Παριζιάνα
ρωτοῦσε με κάποια ἀνησυχία πῶς θὰ
τὰ καταφέρνε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ - ἐπάνω,
τὴν ἀρπαζάν ἔλαφα ἀπὸ τὴ μέση, τὴ
σῆκωσαν στὸν ἀέρα, τὴν πέρασαν μα-
λακὰ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι και, πρὶν κατα-
λάθῃ καλὰ-καλὰ τί συνέβη, βρέθηκε
ἀναιθασμένη εἰς τὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου,
ἀπ' ὅπου κάλι, με τὸν ἴδιον τρόπο, τὴν
κατέβησαν μέσα και τὴν ἄρισαν ἐπάνω
εἰς τὴν γλῶσση τοῦ κῆπου.



Ὁ κτηματίας τὴν ἐπαίνεσε πολὺ
για τὴν ἀταραξία ποῦ ἔδειξε και τὴ
σιωπὴ ποῦ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ εἰς ὄλο
αὐτὸ τὸ ἀναίθεκατέβασμα.

— Μπράβο! τῆς εἶπε ἔξακολουθῆσε
εἶται και δὲν θὰ τὸ μετανοιῶσω ποῦ σ'
ἐπῆρα μαζί μου.

Ἄμὰ μαζεῦθηκαν ὅλοι μέσα εἰς τὸν
κῆπο, ὁ 'Αλβαράδο ἐτοιμασθηκε νὰ
προχωρήσῃ ἴσα στὸ σπίτι, ποῦ ἐφαίνε-
το ἡσυχώτατο, ὅταν ὁ 'Ανρική, ποῦ τὰ
μάτια του ἔδλεπαν εἰς σκοτάδι σὰν
τῆς γάτας, τὸν κράτησε ἔξωφρα ἀπὸ
τὸ χέρι.

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ κτηματίας σιγά.
— Κυττάξτε κεῖ... πίσω ἀπὸ τὰ
μαμπου...

Ὁ 'Αλβαράδο ἐκύτταξε πρὸς ἐκεῖνο
τὸ μέρος και εἶδε κάτι μαῦρα πράγματα
νὰ κινουῦνται, ἀνάμεσα εἰς τὰ καλάμια, ποῦ
ἦταν φυτευμένα μπροστὰ εἰς τὸ σπίτι.

— Σὰ κρο ντὶ Ντὶ οὐ εἰς ἐπιθύρισε
εἶνε σκυλιά!

Οἱ μαῦροι ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια
και ἔκαμαν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὅσο γεν-
ναῖοι κ' ἂν ἦταν, φοβήθηκαν μιὰ στιγ-
μὴ τὰ κελώρια ἐκείνα ντὶ οὐ κ, ποῦ
τὰ ἔδλεπαν τώρα καθαρά. Γρήγορα
ὅμως κατανίκησαν τὸν φόβο τους κ' ἐτοι-
μάσθηκαν νὰντιμετωπίσουν τὸν ἀπρό-
οπτο κίνδυνο.

'Ἐβγαλαν λοιπόν ἀπὸ τὴ ζώνη τους
αὐτοὶ ἀπὸ μιὰ κάμα, ἐκείνοι ἀπὸ ἕνα
ξυράφι, ἐσχημάτισαν ἕνα τετράγωνο ὀλό-
γυρα εἰς τὴν Κολέττα κ' ἐπερίμεναν νὰ
πλησιάσῃ ὁ ἐχθρός.

Τὰ σκυλιά αὐτὰ, ποῦ τὰ μετεχειρί-
ζοντο ἄλλοτε εἰς τὴν Βραζιλία για νὰ πιά-
νουν τοὺς μαύρους δούλους, ὅταν ἔδρα-
πέτευαν, ἦταν ἀληθινὰ θηρία, γυμνα-
σμένα νὰ κάμνουν περισσότερη δουλειά,
παρὰ ὄρυθο. Δὲν γαυγίζουν καθόλου,
παρὰ μόνο τὴν στιγμὴ ποῦ ἀρχίζουν νὰ
ἐσεγίζονταν και νὰ τρώγουν τὸν ἐχθρό,
ἀφῶ κατώρθωσαν νὰ τὸν καταβῶν.
Στὴν ἀρχὴ ὅμως ἔρπουσαν σιγά σὰν τίγρεις
και πηδοῦν ἔξωφρα εἰς τὸ λαμπρὸ τοῦ ἀνθρώ-
που, ποῦ ἐτόλμησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν
ἐμπιστευμένο εἰς τὴ φύλαξί τους περίβολο.

Αὐτὸ ἔκαναν τώρα. Ἄλλ' ἄμὰ βρέ-
θηκαν μπροστὰ σὲ τοσοῦς ἀνθρώπους,
ποῦ ἐοαίνοντο νὰ τὰ περιμένουν, ἀπο-
γασισμένοι νὰ τὰ φηρήσουν, τὰ θηρία
ἐδίστασαν.

Στὸ σκοτάδι ἀντηχοῦσε παράξενα ἡ
δυνατὴ τους ἀναπνοὴ και τὰ μάτια τους
ἐγυάλιζαν...

'Ἐπιτέλους ἔν' ἀπ' αὐτὰ ἀποφάσισε
νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρό και ὤρμησε...
Τὸ λεπίδι μιᾶς νὰ βὰ γιας ἀστράφτει
και τὸ σκυλί, ποῦ δὲν προφθάνει οὔτε
νὰ γαυγίσῃ, πέφτει κάτω με τὴν κοιλία
ἐσεγισμένη.

Ἄλλα πέντε σκυλιά, ποῦ ἡ μυρωδιὰ
τοῦ αἵματος και τῶν μαύρων τὰ κά-

μνει μανιώδη, ἐφομοῦν γυρλιζόντα
και τριγυρίζοντὰ τὸ τετράγωνο, ποῦ ὑπε-
ρασπίζεται τὴν Κολέττα... Δὲν ἔχουν νὰ
χάσουν καιρο. Ὁ 'Αλβαράδο δίνει μιὰ
σύνομη διαταγή. Κι' ἀμέσως δύο μαῦ-
ροι χωρίζονται ἀπὸ τὸν ὄμιλο και προ-
χωροῦν... Ἐχουν τυλλῆ τὸ ροῦχὸ τους
εἰς τὸ ἀριστερὸ τους χέρι και με τὸ δεξι-
όν τους κρατοῦν ἀπὸ ἕνα ξυράφι.

Τὰ σκυλιά χυμοῦν ἐπάνω τους.
'Αμέσως οἱ μαῦροι βυθίζουν εἰς ἀνοικτὰ
στόματα τους τὰ χέρια τὰ τυλιγμένα
με τὰ πανιά, κ' ἐνῶ τὰ θηρία, μισοπνι-
γμένα, προσπαθοῦν νὰ δαγκάσουν, τοὺς
ἀνοίγουν τῆς κοιλίας με τὰ ξυράφια.
(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΠΟΛΙ

Ἀγαπητοί μου,



ΤΥΧΑ προ-
χθὲς εἰς ἕνα
σπίτι, — δὲν
εἶνε ἀνάγκη
νὰ σὰς πῶ
σὲ ποῖ, —
τὴν ὥρα ποῦ
πῆγε ὁ για-
τρός νὰ τοὺς
μολιάσῃ.
Σὰς βεβαίῳ
λοιπόν, ὅτι
παρεῖ ρέθηκα

σὲ κάτι σκηνὲς καθαυτὸ κωμικοτραγικές.
Τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἔχει και παιδιὰ. Ἦταν
δύο κορίτσια, ἕν' ἀγοράκι, ἕνας μικρὸς
ὑπηρετής, μιὰ μικρὴ καμαριέρα. Θὰ
ὑποθέσετε τώρα, ὅτι αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἔκα-
μαν τὴ μεγαλύτερη φασαρία μπροστὰ
εἰς τὸ νυστέρι, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς τρυ-
πίσῃ τὸ μπράτσο και νὰ τοὺς μᾶσῃ τὸ
σωτήριο μπῶλι. Ἐ, ὄχι! ἦταν και οἱ
μεγάλοι ποῦ ἔκαναν τὰ ἴδια και χειρό-
τερα! Ἐνα παλληκάρι ἄξωφρα εἰκοσι-
πέντε χρονῶν, ἕνας ἀντρας ὡς ἐκεῖ
ἀπάνω, γλώμισσε σὰν πεθαμένος και
πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ σὰν γυναῖκα, ἐπειδὴ
αἰσθάνθηκε τσοῦξιμο κ' εἶδε λίγο αἶμα.
νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο του!.

Τὰ παιδιὰ ὅμως ἀντιδρούσαν, ξεθύ-
μαιναν με ξεφωνητά. «Μή!.. γιαιτρέ!
φτάνει!.. φτάνει!.. με πονε!.. ἀ!.. ὄ,
μαμπάκα μου!..» Και με μεγάλη δυ-
σκολία τὰ κατάφεραν νὰ γυμνώσουν τὸ
μπράτσο τους και νὰ σταθοῦν για τὴ
σπουδαία ἐγγύησι... Ἀστειότατος ἦταν
μάλιστα ὁ μικρὸς ὑπηρετής ποῦ δὲν
εἶχε πολὺ θάρρος, ὁ καϊμένος, νὰ κάμῃ
φασαρία σὰν τὰλλα παιδιὰ, και στέκουν-
ταν ζαρωμένος και κίτρινος σὲ μιὰν ἄκρη,
λές κ' ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ του
για νὰ τὸν κόψουν. Δύο λόγια ψιθύριζε

μόνο κάπου-κάπου: «Ἐγὼ... μολιάσθη-
καί!» Πραγματικῶς, ὅταν παρουσιάσε
τὸ μπράτσο του, ὁ γιατρός εἶδε ἕνα ση-
μάδι προσφύτου μολιάσματος, πιστέμε-
νου. «Ἄντε σὺ, τὸ ἴλεει, δὲν ἔχεις
ἀνάγκη.» Ἄ, ἔπρεπε νὰ βλέπατε τὴ
χαρὰ του ποῦ γλύτωσε! Ἔτσι θάκανε κ'
ἕνας κατάδικος, ποῦ θὰ τοῦδιναν ἄξα-
φνα χάρι.

Τὸ μικρότερο πάλι ἀπὸ τὰ κορίτσια,
μιὰ κατεργαροῦλα φοβητσάρα, πῆγε
και κρόφθηκε εἰς ἕνα μέρος ἀνώνεμο.
Κλείσθηκε δηλαδῆ, με τὴν πρόθεσι
ἀνάγκης. Τὴ φώναξαν, ἀλλὰ ἔκανε τὸν
κουφὸ. Ἐφάσαν παντοῦ, δὲν τὴ βοήθῃκαν
πουθενά, εἶδαν ἐκεῖνη τὴν πόρτα κλει-
σμένη και κατάλαβαν... Ἄρρισαν τότε
νὰ τῆς χτυποῦν: — «Ἐλα, ὁ γιατρός σὲ
περιμένει!.. Δὲν μποροῦν ἐφώνασε ἡ
μικροῦλα ἀπὸ μέσα μ' ἐπίσσε κόψιμο! —
'Απὸ τὸ φόβο σου; — Ὁχι, ἀπὸ τὰ στα-
φύλια! Ψέματα τῶλεγε, ἦταν βέβαιοι.
'Αλλὰ τί νὰ κάμουν; Νὰ σπάσουν τὴν
πόρτα; Σὰ δύσκολο... Κ' ἔγεται τότε
κάτι ἔξωχο: Μαζεῦθηκαν ὅλοι ἐκεῖ ἀπέξω
κ' ἄρχισαν νὰ τὴν παρακαλοῦν: «Ἐλα,
χρυσὴ μου, ἀνοίξε, ἔβγα... δὲν εἶνε τί-
πιτα!.. Κάνει νὰ μὴ μολιασθῆς;...
Θέλεις νὰ πάθῃς κανένα κακό;... Και
ὁ καϊμένος ὁ γιατρός ποῦ θέλει νὰ φύγῃ;..
βιάζεται, νὰ πάῃ νὰ μολιάσῃ κ' ἄλ-
λους... Ἐλα, χρυσὴ μου, μὴ μᾶς πα-
θεύσῃ!» Ἔτσι τὴν ἐφιλοτίμησαν και μετὰ
πολλὰ, τὴν ἔκαμαν νὰ βγάλῃ ὅπὸ μέσα
τὸν σῆρτη. Ἄπὸ φόβο τότε μὴν τὸ με-
τανοιῶσῃ, τὴν ἀρπαζάν, τὴ σήκωσαν και
κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν γιατρό. Ἐ, και νὰκού-
γατε τὰ ξεφωνητά τῆς!

'Αλλὰ ξαναγυρίζω εἰς τοὺς μεγάλους,
ποῦ φοβοῦνται σὰν τοὺς μικροὺς... Κά-
ποιος, εἰς τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο ποῦ πῆγε
νὰ λιποθυμήσῃ, εἶπε: «Ἔτσι λοιπόν θὰ
πάρομε και τὴν Πόλι!» Καὶ ὅμως —
αὐτὸ εἶνε τὸ περίεργον, — δὲν εἶνε δειλοὶ
ὅσοι φοβοῦνται τὸ νυστέρι τοῦ γιατροῦ ἢ
λιποθυμοῦν, ἀμὰ βλέπουν νὰ τρέχῃ
αἶμα. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα εἶνε ἀπὸ
ἐκείνους ποῦ πραγματικῶς παίρνουν τὴν
Πόλι. Δηλαδῆ γενναῖοι στρατιῶτες, πο-
λεμισταί, ἀρχηγοί, στρατηγοί. Δὲν τρο-
μάζουν μπροστὰ σὲ χιλιάδες ἐχθρῶν.
'Ἡ σφαῖρες μπορεῖ νὰ πέφτουν γύρω
τους βροχὴ και νὰ τῆς ἀψηφοῦν. Ἄλλὰ
φθάνει νὰ ἴδωσιν ἕνα γιατρό, για νὰ δει-
λιάσουν! Ἡ παραμικρὴ ἐγγύησι τοὺς
εἶνε ἀνυπόφορη. Και βλέπετε λεοντάρια
εἰς τὸ πεδίο τῆς μάχης, νὰ γίνωνται λαγοὶ
εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου. Εἶνε
μιὰ ἀδυναμία, πολὺ συχνὴ εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους. Ἄλλὰ δὲν σημαίνει. Τὸ κακὸ
εἶνε νὰ δειλιάζῃ κανεὶς εἰς μεγάλα, και
νὰ δειχνεται γενναῖος εἰς τιποτένια. Νὰ
εἶνε ἄξωφρα λεοντάρια εἰς τὸ νοσοκομεῖο και
λαγὸς εἰς τὸ πεδίο τῆς μάχης...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια).

Κ' ἐγέλασαν ὅλοι...

Ἄλλ' ἂν οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ εἶχαν ὄρεξιν ἀκόμη νὰ γελοῦν, ἦτο διότι ὁ Ρασκασσᾶς, ποῦ ἡ φαρὸντα ἀπετέλει τὴν ὄλην του τὴν περιουσίαν, εἶχεν ἀρχίσῃ πάλιν νὰ ἐργάζεται καὶ τίποτα δὲν παρηγορεῖ τὸσον καὶ δὲν ἀποδίδει τὸ θάρρος ὅσον ἡ ἐργασία.



«Ὁ Τῶνης ἐκτυπᾷ εἰς τὸν καθρέπτην...» (Σελ. 289, στ. α')

Ὁ καλὸς φαρᾶς ἡμποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐπαρκεῖ, ὅπως ἄλλοτε, εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας. Ὅμως ἤρχοντο καὶ ἡμέραι ποῦ μετὰ βίας τὸ κατῶρθον, διότι τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας. Ἐπὶ τὴν ἄνω ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας.

—Θὰ φύγω ἀπόψε ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης. Ἐπειτα, σιγώτερα, ὡς ἐάν ἐφοβᾶτο μὴ ἀκουσθῇ, προσέθεσε: —Στὴ μαμὰ ὅμως καὶ στὴ Μιμόζα δὲν κάνει νὰ τὸ πῆτε... Ὁ δὲ λυπηθῶν πολὺ...

—Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασσᾶς· θὰ τὸ μάθουν αὔριο, ἐπὶ θὰ εἶσαι πιά μακριὰ.

Συνεφωνήθη τότε ὁ τρόπος τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ ὁποία θὰ ἐγένετο κρυφά, καὶ ὁ Τῶνης διήλθε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀπογεύματος, ἐτοιμάζων τὸ μπόγαλάκι του.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἔκαμε μὲ ὄλας τὰς προφυλάξεις, διὰ νὰ μὴ μωρισθῇ τίποτε ἡ γυναῖκα τοῦ φαρᾶ, ἡ ὁποία ὅμως κατ' ἐπιπορευθῆ μίαν στιγμὴν καὶ τὸν ἤράτησε.

—Μὰ τί ἔχεις σήμερα, Τῶνης; Μοῦ φρίσσει ἀλλοιῶτως... —Τίποτα, δὲν ἔχω τίποτα ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς κοκκινίζων, διότι πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του ἠναγκάσθη νὰ τῆ ψέμμα εἰς τὴν μητέρα του.

Εὐτυχῶς, ἡ Ρασκασσῖνα, ἀπαροχλημένη μὲ τὸ νοικοκυριό της, δὲν ἐπέμεινε περισσοτέρον καὶ δὲν ἐμάθε τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς ἀνησυχίας ἐκείνης τοῦ υἱοῦ της.

Ἐπιτέλους ἐνόησε. Ὁ Τῶνης ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἀπόψε ὅπως καθε νύκτα· ἀλλὰ μαντεύετε μὲ ποίαν τρυφεράν διαχύσειν, ποῖν ἀπεσυρθῆ εἰς τὴν καμαρούλα του, ἐφίλησε τὴν μητέρα του καὶ τὴν Μιμόζαν...

—Κοιμηθῶν τὴν ὥραν καὶ σὺ, καλὴ μου, γιατί εἶσαι κουρασμένη, εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἐγὼ πρέπει νὰ συνοδεύσω τὸν ἐξάδελφον ὡς τὸ σταθμὸν.



«Ὁ Τῶνης, φεύγων...» (Σελ. 288, στ. γ')

Πραγματικῶς, ἡ Ρασκασσῖνα ἐπλάγιασε. Ὀλίγον ἀργότερα ἤκουσεν ἕνα μικρὸν θόρυβον... ἀλλ' ἀνύποπτη καθὼς ἦτο, δὲν ἐσκέθη νὰ τὸν ἀποδώσῃ εἰς τὸν υἱὸν της, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ στρώμα του.

Ἄ, πόσον δυνατὰ ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά τοῦ Τῶνης ἐκείνην τὴν ὥραν! Μὰ τὸσον δυνατὰ, ὅστε ὁ μικρὸς ἐφοβήθη μήπως τὴν ἤκουε καὶ ἡ μητέρα του!

Ἐπιτέλους εὐρέθη εἰς τὴν θύραν. Τώρα εἶνε ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰπομπαρυνθῇ, νὰ φύγῃ. —Ἐνα βῆμα ἀκόμη καὶ ἐτελείωσεν! θὰ ἐγκατέλειπε, ποῖος ξέσφει διὰ πόνον καιρῖν, τὴν καλύβην, μὲ ὅ,τι εἶχεν ἀγαπητὸν μέσα εἰς αὐτήν!.

Ὁ Τῶνης τὴν ὥραν διστάζει... Διαιτῆ; Ἐλιποφύγησε; τοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος; Ὁχι... Μόνον ἐπιστρέφει, ἀνέρχεται



«Νὰ τὸ παιδί, διὰ τὸ ὁποῖον ὠμίλησα εἰς τὴν Ὑψηλότητά σας...» (Σελ. 289, στ. δ')

σιγά-σιγά εἰς τὴν κάμαραν τῆς ἀδελφούλας του, σκύπτει ἐπάνω ἀπὸ τὸ στρώμα ὅπου κοιμάται ὡς ἄγγελος, φωτισμένη ἀπὸ μίαν ἀκτίνα τῆς σελήνης, καὶ ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ ροδίνου τῆς μετώπου τρυφερὸν ἀδελφικὸν φίλημα.

Ἡ μικρούλα, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ἐβλεπε βέβαια κάποιον ὄρατον ὄντιον, τοῦ ἐχαμογέλασεν εἰς τὸν ὕπνον της. Καὶ ὁ Τῶνης, φεύγων, ἀποκομίζει εἰς τὰ βαθύτατα τῆς καρδίας του τὸ γλυκὺ μετάνημα, ὡς ἐχέγγυον ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ὁ Τῶνης γερῶν.

Τὴν ἐκαθῆρον, ὁ ἐξάδελφος του Ρασκασσᾶς παρουσίασε τὸν Τῶνην εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ πρίγκηπος Σεργίου Ἰβαννῶν, πλουσιωτάτου Ρώστου, ὁ ὁποῖος διέμενε τότε, χάριν ἀναψυχῆς, εἰς τὴν Κρανὴν Ἀκτὴν. Ἦτο ἐγκατεστημένος εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ βίλλαν, ὀλίγον ἐξώθεν τοῦ Μόντε-Κάρλο, τῆς ὁποίας τὰνθοστολίστα ἀνδρῶρα κατωπρίζοντο εἰς τὸν ὄρατον κόλπον, ὁ ὁποῖος χωρίζει τοὺς ἀποκρήμνους βράχους τοῦ Μονακὸ ἀπὸ τὸν ὄρατον πρᾶσινον καὶ σκιερὸν περίπατον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαρτέν.

Ὁ ἐπιστάτης αὐτὸς ἦτο πενηνταπέντε περίπου ἔτην ἀνθρώπος καὶ ὀνομάζετο Ἰβάν. Ὁ πρίγκηψ τοῦ εἶχε τὴν μεγαλύτεραν ἐμπιστοσύνην καὶ δὲν ἔκαμε τίποτε χωρὶς νὰ τὸν συμβουλευθῇ. Τὸ ἐξυπνον ὄρος καὶ αἱ εὐστοχοὶ ἀπαν-

τήσεις τοῦ Τῶνη τοῦ ἤρεσαν διὰ τοῦτο τὸν πρόσελαβεν ἀμέσως ὡς γ κ ρ ο ὤ μ. —Θὰ σὲ ὀδηγήσουν εἰς τὸ δωμάτιόν σου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰβάν, καὶ ἐκεῖ θὰ βρῆς τὴν στολήν, ποῦ εἶνε γιὰ σένα. Φόρεσέ την καὶ, ἂν σοῦ πηγαίνῃ, ὅπως ἐλπίζω, θὰ σὲ παρουσιάσω σήμερα εἰς τὸν Πρίγκηπα.

—Μάλιστα, κύριε Ἰβάν! ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης μὲ τὸ ζωηρὸν ἐκεῖνο ὄρος, ποῦ εἶχε κατακτήσει τὸν ἐπιστάτην.

Ἐπὶ τὴν ὁδὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον, ὅπως ὄλα τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας, εὐρίσκατο εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς βίλλας. Μικρὸν, δὲν εἶχε παρὰ ἕν μείνον παράθυρον· ἀλλὰ ὅταν τὸ ἐπλησίασεν, ὁ Τῶνης εἶδε μὲ μεγάλην του χαρὰν, ὅτι ἦτο ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, —τὴν ἰδίαν ἐκείνην θάλασσαν, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μὲ τὰ ἴδια ἀφρισμένα κύματα της, θὰ ἐβόωνε τοὺς κόκκινους βράχους τοῦ Σαιν-Μαξιμ.

Ἡ οἰκοστολὴ εὐρίσκατο ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι. Ὁ Τῶνης τὴν ἐφόρεσεν ἀμέσως καὶ ἐκτυπᾷ εἰς τὸν μικρὸν καθρέπτην ποῦ ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸν τοῖχον. Τοῦ ἤρχετο θαυμάσια. Παραγγελιά νὰ τὴν εἶχε κάμῃ, δὲν θὰ τοῦ ἤρχετο καλλίτερα.

Καὶ τί εὐμορφὴ ποῦ ἦτο! Ἀπὸ τὸ ὄχι γαλάζια, μὲ κοντὰ κανταλόνια, καὶ μ' ἕνα στενὸ, κομψὸ ντόλιμαν, ποῦ τὸν ἔκαμνε νὰ ὀμοιάζῃ μὲ ἀξιωματικόν. Ἐφόρεσε στραβά καὶ τὸ κουκάκι του, —ἕνα πὸλο καμωμένον ἀπὸ τὴν ἰδίαν τσόχαν, — καὶ ὅτω μεταμορφωμένος, κατέβηκε νὰ εὐρῆ τὸν ἐπιστάτην.

—Πλησίασε, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰβάν. Νὰ σὲ ἰδῶ, πῶς ἔγενες...

Ὁ Τῶνης ἐστάθη ἐμπρός του σὰν στρατιώτης εἰς προσοχὴν. —Ὁρατὰ! Ὁρατὰ! ἐφώναξε ὁ ἐπιστάτης. Εἶσαι πολὺ καλὰ ἔτσι! Ἀκολούθησέ με, νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν Πρίγκηπα!

—Στὸν Πρίγκηπα! ἐφώναξεν ἀκουσῶς ὁ Τῶνης, συγκινημένος, διότι πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του θὰ ἐβλεπεν ἕνα τὸσον ὕψηλόν πρόσωπον.

—Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰβάν μειδιῶν. Ὁ Πρίγκηψ εἶνε ὁ καλλίτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου καὶ εἶμαι βέβαιος

ὅτι θὰ τοῦ ἀρέσῃ, ὅπως ἄρεσες καὶ σὲ μένα. Ἐλα, πάμε!

Ὁ Τῶνης ἠκολούθησε τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πρίγκηπος, ἔθα θαυμάσιον σαλόνι μὲ ἀνοικτὰ χρώματα καὶ μὲ μίαν μεγάλην θερμότητα, ἀλλοφρακτὸν, πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἄν ὁ Τῶνης δὲν ἦτο τὸσον συγκινημένος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, βεβαίως θὰ ἐξέβαλλε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτέ του παρὰ πτωχόπιτα ψαράδων καὶ ἐνόμισεν ὅτι μετεφέρθη εἰς κανένα μαγικὸν παλάτι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ περιγράφονται εἰς τὰ παραμύθια.

Ἄλλ' ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι ὁ Τῶνης, σχεδὸν συγχρόνως, εἶδε καὶ τὸν πρίγκηπα Ἰβαννῶν, ξηλωμένον εἰς μίαν πολυθρόναν, πλησίον τῆς θερμότητος.

Ἦτο μεσόκοπος, ὕψηλός, μὲ πολὺ ὄχρον πρόσωπον καὶ μὲ μακριὰ ξανθὰ γένετα. Ἡ φυσιογνωμία ἀπέπνευεν εὐγένειαν καὶ μεγαλείον. Ἐφαίνετο πρῶτος γηρασμένος, διότι τὰ μαλλιά του ἦσαν σχεδὸν ἄσπρα καὶ μόνον τὰ γένετα του διατήρουσαν τὸ χρώμα των. Εἰς τὰ γαλανά του μάτια ἀνεγεννώσκατο μίαν βαθεῖα θλίψιν ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μίαν μεγάλην καλωσύνην.

Ἐκτύπησε κατὰ τὴν θάλασσαν, παρακολουθῶν τὴν πορείαν ἑνὸς μακροῦ πλοίου· ἀλλὰ μόλις ἤκουσε τὰ βήματα των, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰβάν καὶ τὸν Τῶνην.

Τότε ὁ ἐπιστάτης, δειχνὼν τὸν μικρὸν γ κ ρ ο ὤ μ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἀκίνητος πλησίον του τῷ εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς γλῶσσαν, ποῦ ὁ Τῶνης δὲν τὴν ἐννοοῦσεν. Ἄλλ' ἡ ἔννοια ἐμαντεύετο εὐκολα:

—Νὰ τὸ παιδί, διὰ τὸ ὁποῖον ὠμίλησα εἰς τὴν Ὑψηλότητά σας. Ἐλπίζω νὰ σὰς ἀρέσῃ

—Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Πρίγκηψ εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ἔχει πολὺ καλὸ ἐξωτερικόν.

—Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Πρίγκηψ εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ἔχει πολὺ καλὸ ἐξωτερικόν.

—Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Πρίγκηψ εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ἔχει πολὺ καλὸ ἐξωτερικόν.

Καὶ ἐνεύσεν εἰς τὸν Τῶνην νὰ πλησιάσῃ. Ὁ μικρὸς, τοῦ ὁποῖου τὰ πόδια ἔτρεμαν, ἐδίστασε. (Ἔπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἔς Ὀδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'. Παιγνίον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Ἐπιτολῆς

			KY			
	PA	ΦΑΑ	ΖΑ	ΔΕΥ	ΡΑ	
A	ΘΑ	ΚΕΡ	ΝΙ	ΚΑΣ	ΘΗ	I
	ΚΗ	ΚΥΝ	ΛΗ	ΘΟΣ	ΚΕ	
			KY			

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὅστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ἐνόματα ἑξ ἑλληνικῶν νήσων.

β'. Μαγικὴ εἰκὼν μετ' Ἰψίον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διαιτητοῦ Ἀστέρος

—Τί διαβάξῃς τώρα, Τάκη; —Ὅριστε:

			3			
			3	3		
			3		3	
			3	3	3	3
			3	3	3	3

Τί ἐδιάβαξῃς;

γ'. Διὰ τοὺς Παλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλείας τῶν Ἀνθίων

Les-cause-aux-sur-nous-nous - peines-causeurs-autes-retomberont.

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ λέξεις αὐταί, ὅστε νὰ γινῶνται ἐν γινωμικόν.

Ἀλλοίως: Αἱ λέξεις—θεωρηθῶσι ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαθίου, —συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Ἄσσεις τοῦ 34ου φύλλου



α') Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθῶν αἱ γραμματαὶ διὰ νὰ νάπολεσθῇ αὐτὴ ἡ μορφή. —β') Πετροῦπολις, Μόσχα, Ὁδισσῶς, Πουλτάβα. —γ') Ροδάκινα. (ΡΟΔΑ ΚΙΝΑ...) Vivre content du peu, c'est être vraiment riche.

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ευτυχία τη νύκτα... Κάποια φρίκη δλόγου-
[α μου...
Ψηλά ή καντήλα τρεμοφέγγει μοναχά.
Καμπάνες μακρινές βραχνολαλούν στ' αυ-
[τιά μου
κ' ή μοναξιά μου σφίγγει την ψυχή...
Τρέμων στ' τον τοίχο γύρω οι ίσκιλοι...
[Ευτυχισμένη
άγαπνη φθάνει από κάπου ευθυμική,
κι' έρχεται στ' ή βαρσαβή καλήνη βυθισμένη,
βαθεία των μακρινών σημάτων μουσική.
Πόσο ήσυχια κοιμώμουν. Τώρα κιά θ'
[άγγιση
ήνκος τόσο γλυκός νόσθη κι' άλλη φορά!..
Πόσο και πάλι τ' όνειρο θα φερούργισή,
μόο τόσο άνάλαφρα φανταζομαι πρεσά;
Τί έβλεπα; Τί παρνούσε 'στα κλειστά
[μου μάτια;
—Στολίδι μοιάζει τ' όνειρό μου, άστραφ-
[τερό,
πού έπεσε μονομιές κι' έγίνηκε κοιμάτια
και να ταιριάζω τά συντομίμα δέν
[μπορώ.
Τί έβλεπα ώς τώρα; Τό ξεχνώ, δέν τό
[θυμούμαι
τι έβλεπα, τόσο άτιμητα και μαγικά;
"Ω, άς ήταν πάντοτε έτσι να κοιμάμαι
κι' ά; μένυγ τά όνειρα άγνωστα και
[μυστικά...
ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΠΑΛΗΑΔΕΡΦΟΣ

Έτελείωτε και αυτή ή επιστράτευ-
σις και γυρίσαμε στα έργα μας. Άλλος
στό γραφέό του, άλλος στό χωράρι του,
άλλος στη στάνη του και άλλος στό
κατάστημά του. Άρχισε να δουλεύη ή
πέννα, να κόβη τό βρεσάνι, να κτυπά τό
σφυρί, να λαλή ή φλογέρα και να σφυ-
ρίξη ή μηχανή.
Είπε νωπαι άκόμη αι άναμνήσεις
του στρατώνος, των στρατιωτών, των
έπεισοδιών, των άστειών. Πρέπει να ξεύ-
ρατε, άγαπητοί μου άναγνώστες, ότι μια
έπιστράτευσις είναι βεβαίως κακόν πράγ-
μα, διότι αφίνει κανείς τό σπίτι του και
της δουλειές του, έχει όμως και μεγάλα
καλά. Τό μεγαλύτερο δέ καλό είναι
ότι ξαναγίνεται κανείς παιδί 20 ετών,
χωρίς φροντίδας και καμιά φρά χωρίς
βλέπης ένα γέρο έθνοφρουρόν με άππρα
μουστάκια να παίζη «της καβάλας»
αίρνης ή «τό κουτό» όπως έκαμνεν
όταν ήτον κληρωτός, ή να τσακώνεται
με άλλον συνομηλικόν του γιατί στην
κοντάνα του έκλεψε από δύο τό καλό.»
Σόν τώ χρόνω αι άναμνήσεις αυτές
θά σβύσουν και αι φυσιογνωμίες θά λη-
σονται. Ένα στρατιώτην όμως μου
φαίνεται πώς ποτέ δέν θά λητμονήσω.
Δέν είχαν ούτε έσοχα προτερήματα, ούτε
τρομερά έλαττώματα, ώστε να χαραχθή
βαθεία στην μνήμη μου. Άλλ' ήτον ένας
ιδιαιτερος τύπος και τά συνθησιμένα λό-

γικ του και οι τρόποι του είχαν κάτι τι τό
ιδιαιτερον. Όλα τά λόγια του και τά
πλό σαβαρό, έφαινοντο άστειά· θλαι αι
κινήσεις του και αυτές άκόμη αι στρα-
τιωτικά, έφαινοντο κωμικά. Τό όνομά
του ή μάλλον τό παρατσούκλι του ήτον
Παληαδερός. Τό καθ' έαυτοό όνομά του
ήτον γραμμένο στα έπίσημα χαρτιά και
δέν τό ήξευρε κανείς. «Παληαδερά» τού
έρώναζεν ό έπιλοχίας, «είσαι σήμερα
σταυλοφύλαξ». Ό δεκανεύς της ύπηρε-
σίας ανέφερε στον έπιλοχία και ό έπιλο-
χίας στον λαχαγό. «Ό στρατιώτης Πα-
ληαδερός ζητεί 48ωρον άδειαν δι' Αί-
γιον». Άπό μία φορά έφθασε και έως
τό συνταγματάρχη τό όνομά του «Πα-
ληαδερός». — «Ποιός Παληαδερός είναι
αυτός;» έρώτησε με θυμόν ό συνταγμα-
τάρχης, «να μου πητε τό αληθινό του
όνομα». Και τότε έδήςτε να τρέξουν στα
έπίσημα χαρτιά, να εύρουν τό αληθινό
όνομά του, αλλά στη στιγμή πάλι λη-
σμονήθηκε.

Ό Παληαδερός είχε τό μεγάλο
έλαττωμα να είναι πολύ πτωχός και τό
μεγάλο πρότερημα να είναι πολύ ύποχρε-
ωτικός εις τους άνωτέρους του. Έβλεπε
π. χ. ότι έτρωγεν ό έπιλοχίας ή κανένας
λοχίας, έτρεχεν άμέσως με τό παγούρι
να τού φέρση φρέσκο νερό, και τούτο χωρίς
κανένα ύπολογισμό, διότι ποτέ δέν ζη-
τούσεν ούτε εύκολίας ούτε χάριτας. Τόν
είχαμε συνηθισή πλέον θλοι οι ύπαξι-
ωματικοί και όσάκις ήθέλαμεν νερό,
κρασί, καφέδες, στό στέμα μας ήρχετο
πάντοτε τό όνομα του Παληαδερού. Η
μόνη του άδυναμία ήτον τό κρασάκι και
κανά σιγάρη, αλλά και από τά δύο είχε
πάντοτε χωρίς να τά ζητή. Όταν έμ-
παινε στη μικρή ταβέρνα του Συντά-
γματος, πάντα θά βρίσκουνταν δύο, τρεις
να τόν κρασούν. Ούτε παρεπονείτο
ποτέ, ούτε έθύμωνεν, αλλά πάντοτε ήτον
γελαστός κ' έκαμεν κ' έμάς τους άλλους
να γελούμε. Είχεν όμως και τό τραγι-
κόν μέρος ή Ιστορία του. Είχε στό χω-
ριό τρία παιδιά, γυναίκα και μία μάννα
και όταν έγεινεν ή επιστράτευσις, τούς
άφηκε χωρίς λεπτά σχεδόν και χωρίς
άλευρι. Άλλά δέν τούς άφηκε χωρίς
προστασία. Άντι να παίρνη λεπτά από
τό σπίτι του, έστελνε και ιδού πώς.
Στό λόχο μας είχαμε κάμποσους Άθη-
ναίους πλουσίους, κουραμπιέδες, όπως
τούς έλεγεν ό Παληαδερός. Όταν
λοιπόν αυτοί έβγαίναν θαλαμοφύλακες
ή φρουροί, ό Παληαδερός τούς αντίκα-
θίτα επ' άμοιβή. Και είχε όριση δια-
τίμησι: τήν καθημερινή δύο δραχμάς,
τήν εορτή τρεις και τά Χριστούγεννα
ή τό Πάσχα πέντε. Και ήτο ή μόνη χά-
ρις που ζητούσε από τόν έπιλοχία, να
βγάνη τούς κουραμπιέδες ύπηρεσία κατά
προτίμησι τάς εορτάς. Έμάζευσε λοιπόν
τά χρηματάκια αυτά και τάστελνε στο

χωριό. Και μου φαίνεται πώς ήσαν τά
μόνα χρήματα που πύγανταν αντίθετως
από τό στρατόνα στο χωριό και όχι, όπως
όλα τά άλλα, από τό χωριό στο στρα-
τόνα.
Τώρα στο χωριό του, ό Παληαδερός
θά αγωνίζεται με τό τιμίον ιδρώτά του
να θρέψη τήν οικογένειά του και ήθελα,
άν ήτον τρόπος, να τόν έδωκα και στο
σπίτι του καλόν οικογενειάρχη, όπως
τέν είδα στον στρατόνα καλό στρατιώτη.
Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 160^{ος}

Λύσεις Πνευματικών Ασκήσεων δέ δσον
θά δημοσιευθούν εις τό φυλλάδιον
της «Διαπλάσιως» των μηνών
Αυγούστου, Σεπτεμβρίου, Οκ-
τωβρίου, και Νοεμβρίου

Άπό σήμερα αρχίζει ό νέος 160ος Δια-
γωνισμός προς εύρεσιν των λύσεων των
Πνευματικών Ασκήσεων. Οι κυριώτεροι
όροι είναι οι έξης:
Αι λύσεις γράφονται επί **ιδιαιτέρου**
χαρτίου, παλουμένου εις τό Γραφείον μου.
Όσοι οι επιθυμούντες να διαγωνισθούν,
πρέπει πρώτα να στείλουν μίαν (1) δραχ-
μήν, διά να λάβουν 20 φύλλα τοιούτου
χαρτίου των λύσεων.

Είς τόν Διαγωνισμόν αυτόν επιτρέπεται
να λάβουν μέρος, εκτός των έχόντων ψευ-
δώνυμον, — τούτων **δωδεκά**, — και οι λοι-
ποι **συνδρομηταί** και **τάδεκάρια των**, οι
μη έχοντες ψευδώνυμον, αλλά υπό τόν όρον
να συνοδεύουν κάθε των λύσεωχατον μ' **έν**
δεκάλεστον γραμματόσημον.

Επίσης και οι **άγορασταί** ειμπορούν
να λάβουν μέρος, **άλλ'** αυτοί πρέπει να
συνοδεύωσιν κάθε των λύσεωχατον με γραμ-
ματόσημον **είκοσάλεστον**.

Τους λοιπούς όρους του Διαγωνισμού
περι άπονομής των Βραβείων, Ισοτίμη-
σις, σφίσεις εν άντίσει εις τόν δημο-
σιευθέντα εις τό Ιον φύλλον «Οδηγόν του
Συνδρομητού, (Κεφ. Δ') και πρέπει να
τούς άναγνώστες με προσοχήν.
Βραβεία θάπονεμηθούν τά άριστεύοντα
διά τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τά όποια
βλέπετε έπίσης εις τό 5^{ον} Κεφάλαιον του
«Οδηγού».

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Απάντησις εις τήν Μεγάλην Ελλάδα
και τό Κλέφτικο Βόλι.
Γιά να διαλέξη από **αίς**
καθένας δ, τι θέλη,
Σά; στέλλω... ένα πελάριο,
χορταστικό καρδέλι!
Βασίλειος ό Βουλγαροκτόνος
Ό μπαμπάς της Λιλής της; Έδωκε ένα μήλο
και ό αδελφός της της λέγει:
— Παιζόμε, Αιλή, τόν Άδάμ και τήν Εύα;
— Με τί τρόπο;
— Έσύ να με άπατήσεις με τό μήλο, κ' ήώ
να τό φάγω.
Έστάλη επ' του Τρελλού Κεραλλανίτη.
Μετά τό σπάσιμο τής φρουτιέρας, ή Έλλη-
νική Αίγλη άπορεί:
— Πού διάβολο ήταν κρυμμένα τόσα κομμά-
τια σε μία φρουτιέρα!
Έστάλη επ' του Φειβου

Θέλετε να περάσετε θαυμάσια τό καλοκαίρι σας;.. Θέλετε να μνή αι-
σθανθήτε ούτε τήν ζέστην της πόλεως, ούτε τήν μοναξιάν της έξοχής, ούτε
τήν άγίαν των μακρών διακοκών;
Προμηθευθήτε ΤΟΜΟΥΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ», & «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ».
Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εις κάθε σχεδόν φυλλάδιον.—Είνε τά ό-
ραιότερα, τά διασκεδαστικώτερα και τά μορφωτικώτερα άναγνώσματα της
νεολογίας. Προμηθευθήτε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»,
Αθήναι, 28, δόξ Εξουλιού
την 2αν Αυγούστου 1916.

ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ σήμερα ό πρώτος γύρος των
Πνευματικών Ασκήσεων. Έδημοσιεύθη δηλαδή
μία Ασκήσις από θλας τής συλλογής που έλα-
βα διά τόν 157ον Διαγωνισμόν. Όσοι άν έστει-
λε κανείς Συλλογήν και δέν είδεν άκόμη έσχη-
όν τρου, πρέπει να συμπαρανη, ότι ή Συλλογή
του δέν έφθασεν εις τό χέρι μου.
Άπό τήν Ζίσταν της Αιγύπτου ό κόριος και
ή κρη Ν. Α. Τρίπου μου άναγγέλλουν τούς
γέμας της κόρης των Άδελφών, της άγαπη-
της μας **Ανθισμένης Βαμβακιάς** μετά τού κ.
Σπυρίδωνος Χατζή-Γαβριήλ. «Φαίνεται ρού-
γράφου, — ότι ή Θεία Πρόνοια ευρε καθ' όλα
έτοιμη τήν μικράν μας Άνδρείνην και ήθέλησε
πριν άκόμη τελειώση τά δεκάξη της χρόνια, να
την εισαγή εις τό δύσκολον μέρος της ζωής;»
Εύχομαι λοιπόν κ' ήώ δλοφύγου, μετά των
αγγωνών και των φίλων, να έγκαλουθήση ό
βίος της συμπαθοός μικροπαντρεμένης «με τήν
αίτην, τήν ως τώρα άρμονίαν». — Άλλά και ή
ιδία μου έστειλε ένα ώρασιότατον κομμάτι, ύπε-
ροσώμενον τήν εύτυχή αυτήν όλλαγήν του βίου
της, τό όποιον θά δημοσιεύσω εις τήν προσοχή
Σ. Σ. Σ. Τί ύψη και συλλογίζομαι ότι θά είναι
τό τελευτατόν, αλλά και τί χαρά να συλλογι-
ζομαι τήν αίσταν!

Τί αυτό τό ζήτημα, **Φειδία**, ό νέος γλωσ-
σολόγος κ. Μ. Τριανταφυλλίδης; έχει γράψη
ένα όλόκληρο βιβλίον με τόν τίτλον «Ξενηλασία
ή Ισοτέλεια;» Δηλαδή, πρέπει να βγάλωμε
από τή γλώσσα μας της ζέως λέξεις, ή να της
επιθήσωμεν νέα διέξ; μας; Ό κ. Τριαντα-
φυλλίδης παραδέχεται τό δεύτερο. Και γενικώς
αυτό είναι τό σωστό. Όλες ή γλώσσες του κό-
σμου έχουν ζέως λέξεις. Μία γλώσσα που θά
ήτοίρε κάθε ζένην είχεν, θά έκανε πτωχοτάτη.
Γιατί ή προσιότερη ζέως λέξεις δέν άντικει-
σονται εύκολά. Η άλήθεια όμως είναι, ότι δέν
πρέπει να γίνωται κατάχρησις. Όταν ύπάρχη
άντιστοιχη άλληλική λέξις, εύχρηστη, εύνητη,
πρέπει να μεταχειρίζομεθα τήν άλληλική. Μά;
τό έπαύεται, όπως λέξ; και ό έθνος; έγοισμός.
Ό Έλλην μου δίδει μίαν καλήν ιδέαν: Να
κάμω, λέγει, κ' ένα Διαγωνισμόν Κρυπτογρα-
φικό. Να σάς δώσω δηλαδή ένα κείμενον γραμ-
μένον μ' ένα ιδιαιτερον αλφάβητον και να σάς
βάλω να τό μακνύσετε και να τό διαβάσετε. Τι
λίτε; δέν θά είναι νόστιμον; Έγώ τό μελετώ.

Νά και ό **Ιερολογίτης** που «ή έκδρομές,
οι περιπαιξι με τά γαιδουράκια κ' όλα τάλλα
παγνύδα της έξοχης; δέν τού άρισαν ούτ' ένα
λεπτό γιά να μου γράψη!» Σήμερα όμως με
άποημώμεν μ' ένα ώρασιό γραμμα, όπου μου
γράφει κ' αυτά τά νόστιμα συγχαίνα.
Στην εύμορφη πατερίδα μας
Με τά φιλιά βουά της,
Ευτυχισμένη με τω
Έκτισε τή φωλιά της.
Είνε ή ζωή της έξοχη;
Πού έχει περίσσια χαρί
Και, άντι γιά αυτοκλήτο,
Γαϊδούρι και μουλάρι.
Ό Δοξασμένος Ρήγος μου γράφει: «Η
συμβούλις γιά τή φίλια του Βασιλείου Βουλ-

γαροκτόνου ήτο κάτι έξοχον. Βγώ συμφωνώ
μαζί του. Η φίλια δέν μοιράζεται. Μπορεί κα-
νείς να έχη πολλούς φίλους; αλλά ένα μόνον φί-
λον.» — Διά τό άλλο που μ' έρωτάς, έγρατά-
ται... από τήν δεσποινίδη. Δηλαδή κατά τήν ή-
λικίαν και τήν άνέπτυξιν που έχει. Σ' έσπανα,
ειμπορεί τώρα να διαβάξη; κάθε φιλολογικόν
βιβλίον.

Ό **Ανδρειωμένος Κουραμπιές** έξόνησε
σήμερα με τά κούρά του. Και μου έφομολογεί-
ται, ότι αυτό τό παθαίνει συχνά. Ένα παρα-
μικρό, ένα τιποτέσιο πράγμα, είναι ίκανό να τόν
κόμη ενά μπαρουνίσση... «Α, πολύ άσχημο
αυτό! Και ό φίλος μου, τώρα που είναι νέος
πρέπει να βάλη τά δυνατά του και να τό νικήση,
γιατί άλλοίμονο άν τόν πάρουν και τά χρόνια
μ' αυτό τό λάττωμα! Θά γίνη ένας γέρος κακός,
κακός, που θά τόν τρέμουν όλοι; και δέν θά τόν
άγαπά κανένας.»
Η κατμήνη μου ή **Γλυκεία Έλιπίς!** ό ά-
δέφός της, — ό Γόρδιος Δεσμός άν τόν θυμά-
σα — ήτο διαρρηκτός εις τό γαλλικόν θωρηκτόν
«Amiral Charner» που έτορπιλλήθη από ένα
γερμανικόν ύποβρύχιον εις τά ύδατα της Συρίας.
Όσοι έσώθησαν, έβρίσκονται, καθώς λέγουσι, εις
τήν Συρία. Άλλά να έσώθη άράγε και ό Γόρ-
διος Δεσμός; Νά τι δέν ήξεύρω τόσον καιρόν
τόρα, ή **Γλυκεία Έλιπίς**. Διότι καμμίαν εδή-
σιν δέν έχει από τόν αδελφόν της... Τι άγωνία,
θεέ μου! Μία να φανερώται ότι έζήθη, μία να
έπιξη ότι ζή!.. Πόσο με συνεκίνησε τό γράμμα
της και πώς εύχρήχη με τήν καρδιά μου να
λάβη γρήγορα τήν καλήν είδησιν!.. Είθε! έ
είθε!..

Σωστά αυτά που μου γράφεις, **Έγγλεζάκι**.
Ένα μόνον δέν παραδέχομαι, ότι τά παλαιότερα
μυθιστορήματα ήσαν καλλίτερα από τά σημερινά.
Μου φαίνεται ότι «Ό μαυρός Έρρικος Δαλλίν»
είνε από τά ώραιότερα που έδημοσιεύσα ποτέ,
θεέ μου! Μία να ιδής με' όλίγον, «Η άρκαχή
της Νιδίας» δέν πηγαίνει παρακάτω.
Σε συγχαίρω, **Φαίδουλα**, διό τό πρώτον βρα-
βείον του σχολείου, Βιθίκιος ή άδυναμία αυτή
προήλθεν από τήν ύπεροκωσιον και θά είναι
δλω;διδωλον παρασκήν. Διεδιόλω τώρα τήν
έρώτησιν σου: — Η **Φαίδουλα** ήβελ; να ήξευρε
μεταδ τόσων συνδρομητών της; Διαπλάσιως,
ύπάρχει γανείς ή καμμία που να έχη τέτοιόν
θησαυρόν, δηλαδή ένα ίκανόν φίλον, ως τόν
περιγράφει ό **Βασίλειος ό Βουλγαροκτόνος**;
Άν έχης κλίσιν εις τήν χημείαν, **Γαϊνάλειμη**,
Σημαία, ειμπορεί να γίνη; χημικός; χωρίς
κινδύνον. Τά πειράματα δέν είναι επικινδύνα όταν
είνε κανείς προσεκτικός, και μου φαίνεται ότι ή
γυναίκες είναι προσεκτικώτερες από τούς άνδρες.
Έκείνο, διό τό όποιον άμφιβάλλω, είναι άν έχη;
πραγματική κλίσιν δι' αυτήν τήν επιστήμην
και τότε θά έκαμνε; καλλίτερα να προσημήςη
τμή φιλολογίαν, που μου φαίνεται ότι τήν άγα-
πάς περισσότερο. Η Ρεζέντα θά έλλη τόν Σε-
πτεμβριον, αλλά δέν έξέρω άκόμη τί θά σπου-
δάση.

Ό συνεργάτης μου κ. **Τέλλος** «Άγρας παρα-
καλεί τό Ιεροσόλι της Δευτεριάς να δεχθή
τούς εύχαριστίας του, τόν δε Βύθωνα να τού
γράψη μέσον του Γραφείου μου με τήν διευ-
θυναίον του.

Ό **Βούλας** επιστολόξ μου έστειλαν αυτήν τήν
έδομαδα και οι έξης: **Ραββίος, Κλέφτικο**

Βόλι, Έλλην Στρατιώτης, Μία Τροχούλα,
Παναγιάς, Ρεμβιώτης Σελήνη, Χαλασμός
Κόσμου, «Ηώς του 1913, Μεσομησιακή Ά-
κνή, Προμηθεύς Δεσμώτης, Άκνή, Χρυσή
Καρδιά, και Χάρις. — Έξέτελεσα τάς παρρη-
γέλιος των και τού; εύχαριστώ όλους διά τά
καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν τήν εβδομάδα έλαβα τά έξης:
«Δυνημίμια». — «Λυκόφως». — «Η εύφύξ ενός
χωρικού». — «Ό θεός και τό πέπλον». — «Σκέ-
ψεις». — «Μητέρα». — «Δωρόττους άπόφθεγμα».
— «Ροδοπέταλα». — «Τά σόκα». — «Υποχρέ-
ωσις τμηξ». — Παιδικός Πόνος;. — «Πόσις». —
«Έργεται ή άνοστής». — «Της μάννας τό φίλι».
— «Διά τάς πνευματικάς της Διαπλάσιως φίλας
μου». — «Τι παρκατά του Αίγυου». — «Τι είναι ή
πατρις». — Μικρά διάφορα.

Κρητική της προηγουμένης Σελίδος: —
«Ρεμβασμοί». Μιμήσις των του Άνακτα.
Άρεκά επιτοχημένη. — «Η παιδική καρ-
διά». Καλή ή παρατήρησις, προφρά ή σκέψις,
άρεχον τό ύφος;. — «Τριφυμία». Ζωηρά ή
πριγραφή; οι σίχοι ήβλα να είναι πιο θεμέ-
νοι;. — «Μετά πηνήνα έση». Τό έδημοσιεύσα
διά τήν ποικιλία του θέματος; ή φαντασία
καλή, ή έκτέλις; χωλαίνε;. — «Τι άείζει πιο
πολύ». Κοινός, αλλά άρεκά καλογραμμένο. —
«Σκέψις; και Γνώμαι» άπάλισημα;. — Παιδικόν
Πνεύμα;. Και τά τρία χαριτωμένα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναγνώσεται.
άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωματος ό. 1.
Τά εγκρινόμενα ή άναγνώσιμα λαμβάνουν μέχρι της
30 Νοεμβρίου 1916. Όσοι συνοδεύονται από Α ά-
κνησον εις άνόμο, και δσα από κ. εις Κορίσια.
Νέα ψευδώνυμα: Ζιζάνια, κ. (;) Όρ-
τενσία, κ. (ΖΠ). Αίτις του Βενιζέλου, κ.
(ΥΜ). Κουκουρίκου, κ. (ΠΛ). Ούσις ά. (ΑΦ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναταλλά-
ξουν: — τό **Αήτητο Έξουλιάν** (0) με Νι-
κηφόρον Εύζωνον, Φουρόν της Πατρίδος,
Ένδοξον Κάβχο, Φούλαν, Γερμανόπαιδα. — ό
Υμνος της Έλευθερίας (0) με Τέλλον Ά-
γρας, Κόμμα των Φιλελευθέρων, Δοξασμένον
Ρήγον, Πόθον του Κωνσταντινου, Άσιδία.
— ό Προμηθεύς Δεσμώτης (0) με Ένα Χιω-
τάκι, Ηρωικήν Σάμον, Μεγάλην Ελλάδα,
Ανθισμένην Βαμβακιάν, Ελλάδα του Βενι-
ζέλου, Δοξασμένον Ρήγον. — ό Ραββίος (0) με
Γερμανόπαιδα, και με πέντε Γερμανόφίλον. —
ό Χαλασμός Κόσμου (0) με Έλληνικήν Αί-
γλην, Ηλιοβαλλέμα, Μελαγχολίαν. — ό Γούρ-
γιος ά' (0) με Μίαν Τροχούλαν, Τρελλόν
Κεραλλανίτην και με θλας τής; «Κυανάλυ-
κους». — τό Κόμμα των Φιλελευθέρων (0) με
Φιλελεύθερο Προσφυγάκι, Άθάνατον Βου-
ναίτην, Φιλελεύθερον Έλληνα. — ή Ζακν-
διανή Ναυτοπούλα (0) με Σανθήν Πεγαλό-
δαν, Παμπρόνηρο Διοβόλι, Τρελλόν Κεραλ-
λανίτην, Γνώ, Μελαγχολίαν. — ό Κόπος (0)
με Νεραϊδαν των Άνδρων, Πόθον της Πα-
τρίδος, Θαλασοπούλι του Σούλου, Τάχορον,
Φιλελευθέρων Έλληνίδα, Στενηραχιωτάκι,
Χρυσωγήν. — τό Παμπρόνηρο Διοβόλι (0) με
Παρθία των Ηρώων, Αποκοκώσταρον του
Βουλαντίου, Αηθουριώτικον Διαβόλι.

Η Διάπλασις άσπάξεται τούς φίλους
της: Υπερ Πατρίδος (βραβείον έστειλα; συγ-
χερητήρια διά τόν λαμπρόν βιβλίον) Μέλλοντα
Φιλόσοφον (τόμον έστειλα) Τάχορον (έστειλα)
έληφθησαν όλα; ό άριθμός είναι 521.) Μικρόν
Πογαβήν (έλαβα) Υμνος της Έλευθερίας
(ή Άγγελία θά στοιχίση λεπτά 75.) Αίτην
των Τεχνών (θά είδες βέβαια, ότι αυτό σου
ένέκριναν) Ναυτάκι της Αίγυου (σε συγχαίρω
διά τόν λαμπρόν βιβλίον και σου εύχομαι να γί-

